

CONTE D'AUTOMNE

(*Cuento de otoño*)
de Eric Rohmer

N'ha fet del seu estil senzill i transparent un signe d'identitat, una actitud aliena a les modes del cinema contemporani, i amb la qual tracta de captar l'essència de la realitat. *Conte d'automne* presenta un personatge central, Magali, una dona disponible i a l'espera de l'amor, emperò passiva i exigent, i entorn a la qual s'elaboren dues conspiracions. La d'Isabelle, secreta, reflex de les manipulacions exercides per l'edat madura i que suposa per ella un evasiu flirteig sentimental. La de Rosine, sincera i innocent, una mostra de les ambigüitats adolescents i el banal intent d'emotllar la realitat a les nostres idees. Rohmer recompensa a aquells personatges que es deixen portar per la confiança i la força interna dels sentiments, premiant d'aquesta manera Magali amb la irrupció de l'atzar. *Conte d'automne* és un film ple de serenitat i malenconia, que davant la seva ambientació telúrica permet el pas a la imaginació.

Valoració:

AU COEUR DU MENSONGE

(*En el corazón de la mentira*)
de Claude Chabrol

El director Claude Chabrol torna a les seves històries criminals, per tal de tenir l'excusa per retratar l'ambient burgès d'una ciutat de províncies de la Bretanya. Aquest alumne avançat de Hitchcock elabora un McGuffin per aprofundir en la psicologia d'uns personatges que tenen com a tret comú i essencial la mentida. A partir de Desmond, un manipulador, pedant, comunicador dels mitjans de masses, de René, un turmentat i fracassat pintor, i de la seva esposa, Viviane, presonera de l'ambivalència sentimental, el director estructura un triangle amorós que li permet alternar tant la investigació criminal com el

dramatisme sentimental sense escissions argumentals, mantenint l'interès i avançant de manera asfixiant i amb ritme calculat.

Valoració: 4

COOKIE'S FORTUNE

de Robert Altman

Altman segueix amb la seva forma tangencial, digressiva de narrar que s'estructura sota una varietat de personatges que en aquest cas es mouen entre la caricatura ridícula i patètica i la carinyosa comprensió. Aquesta petita crònica d'ambient del sud parteix d'una dèbil premissa argumental, desenvolupada amb fluïdesa, que no interessa a Altman més enllà del fet que li dona una entitat major als seus mecanismes narratius. En aquest cas, les misèries morals de la societat nord-americana es veuen reflectides en el personatge de Glen Close mentre que la resta de la comunitat rep la mirada afable d'un director que comprèn la seva preferència per la pesca o el scrabble que per les intrigues criminals.

Valoració: 4

Joan Dover

TODO SOBRE MI MADRE

de Pedro Almodóvar

Almodóvar té una personalitat innegable, que mescla tants i tan diversos ingredients com la veu fosca de Marisa Paredes, l'argument folletinesc i la decoració kitsch (ja se sap, "una estètica és també una ètica" i ell fa anys que es dedica a explicar la seva particular concepció de la (a)moralitat). El problema és que la seva desmesura, que tanta gràcia feia al principi, s'ha convertit en un entrebanc seriós. Entre d'altres raons, perquè obliga a sobreactuar actrius excel·lents com Cecilia Roth o també per suposades virgueries estilístiques que cerquen l'originalitat i acaben en el ridícul. ¿Qualcú sap a tomb de què aquell pla de detall de la pintura del passadís de l'hospital, per exemple? Sens dubte, però, el premi se l'endú el guió. Aquí, el manxec confon quantitat amb qualitat i ens presenta una història sense gaire lògica interna, moguda per l'obsessió de l'acu-

mulació i brufada de pessics de transcendència dramàtica. Hi trobam monges embarassades, transexuals més virils que quan eren mascles i miracles de Lourdes com hi podia haver hagut capellans zoofílics o tetraplègiques ninfòmanes. És igual: tot fa brou. Però també embafa.

Valoració: 1

LITTLE VOICE

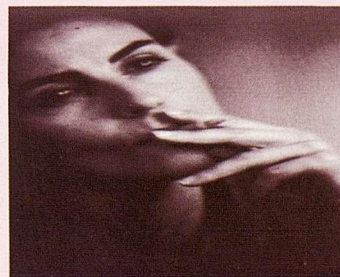
de Mark Herman

La pel·lícula està basada en una obra teatral de Jim Cartwright, interpretada per la mateixa actriu que ara l'ha duïta a la pantalla, Jane Horrocks. Així doncs, dues són les seves bases principals: unes rèpliques àgils en els diàlegs - herència directa de l'escenari - i l'aclaparadora facilitat de la protagonista per imitar la veu i l'estil de Marilyn Monroe, Judy Garland o Ethel Merman. Val a dir que la resta d'interpretacions està a una altura més que considerable. Des de la històrica de Brenda Blethyn fins a la

més continguda d'Ewan McGregor, totes malden per treure endavant uns personatges que al principi prometen, però que a la meitat de la projecció ja han quedat massa plans. Quant a la resta, una realització una mica tosca - amb plans redundants com els de la protagonista envoltada de discos -, un argument inversemblant, nombrosos defectes de raccord i un final carrincló malmeten el conjunt.

Valoració: 2

TEMPS MODERNS RECOMANA:

Solas,
de Benito Zambrano